
Orzecznictwo Sądu Najwyższego

Palestra 18/8-9(200-201), 134-136

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prezydium NRA po rozważeniu i przedyskutowaniu tych założeń programowych postanowiło uznać wspomniane zadania za dalszą realizację programu kadencyjnego NRA i w nawiązaniu do nich uchwaliło roczny plan pracy na okres: lipiec 1974 — czerwiec 1975 r. W planie tym przewidziano m. in. cztery plenarne posiedzenia NRA z ustaloną tematyką obrad oraz kilka krajowych narad i konferencji.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA SKŁADU SIEDMIU SĘDZIÓW Z DNIA 21 MARCA 1974 R. (VI KZP 47/73) *

Użyte w art. 145 § 1 k.k. określenie „poważna szkoda w mieniu” oznacza tylko konkretne uszkodzenie cudzego mienia, które

było bezpośrednim skutkiem naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu.

Sąd Najwyższy w sprawie Stanisława Z., oskarżonego z art. 214 § 1 i z art. 145 § 1 i 3 k.k., po rozpoznaniu przedstawionego na podstawie art. 390 § 1 k.p.k. przez Sąd Wojewódzki dla Województwa Warszawskiego w Warszawie postanowieniem z dnia 13 października 1973 r. i przekazanego przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20 grudnia 1973 r. do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi

tegoż Sądu zagadnienia prawnego: „Czy określenie »poważna szkoda w mieniu« użyte w art. 145 § 1 k.k. obejmuje szkodę konkretnie w mieniu wyrządzoną, czy też szkodę powstałą wskutek niemożności używania uszkodzonego mienia?”

i po wysłuchaniu wniosku prokuratora

u c h w a l i ł udzielić odpowiedzi jak wyżej.

Uzasadnienie

Nieumyślne spowodowanie poważnej szkody w cudzym mieniu w wyniku naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu jest jednym ze skutków powodujących odpowiedzialność karną na podstawie art. 145 § 1 k.k.

Bepośrednie powiązanie przez

ustawodawcę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu ze spowodowaniem szkody w mieniu prowadzi do wniosku, że chodzi o konkretne przedmioty majątkowe (pojazdy, urządzenia, instalacje itp.), które uległy uszkodzeniu (*damnum emergens*).

* Uchwała ta została opublikowana w OSNKW z 1974 r. nr 5, poz. 83.

Ewentualne dalsze konsekwencje w postaci utraconych korzyści, które mógłby pokrzywdzony osiągnąć, gdyby mu sprawca nie wyrządził szkody (*lucrum cessans*), nie mają znaczenia dla oceny, czy dyspozycja art. 145 § 1 k.k. została wypełniona. Utracone korzyści mogą być bardzo poważne nawet przy niewielkim uszkodzeniu, jeżeli jego usunięcie wymagało dłuższego czasu (np. niemożność uzyskania krótkiego terminu naprawy, konieczność wymiany uszkodzonej nietypowej części).

Utracone korzyści nie są wykładnikiem siły zderzenia oraz skali wypadku i nie mogą pod względem przedmiotowym przemawiać za penalizacją; podmiotowo zaś zagadnienie utraconych korzyści jest oderwane od świadomości sprawcy, który nie ma możliwości i powinności ich przewidzenia. Dlatego Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że utracenie korzyści może być wyłącznie tytułem do roszczenia cywilnoprawnego, pozbawione zaś jest znaczenia dla karnoprawnej oceny, czy zostało popełnione przestępstwo.

2.

POSTANOWIENIE Z DNIA 5 MARCA 1974 R.

(III KRN 6/74) **

1. Sąd nie może zarządzić wykonania poprzednio zawieszonyj kary pozbawienia wolności z powodu niewykonania zobowiązania wpłaty na rzecz jednostki pokrzywdzonej określonej sumy pieniężnej, jeżeli nie upłynął termin, w którym skazany był zobowiązany do dokonania tej wpłaty.

Nie można tego uczynić po up-

ływie określonego terminu, jeżeli skazany nie miał możliwości dokonania wpłaty.

2. O terminie posiedzenia w sprawie wydania postanowienia w kwestii zarządzenia wykonania zawieszonyj kary sąd ma obowiązek zawiadomić oskarżonego i jego obrońcę, przy czym nie stosuje się art. 125 § 1 k.p.k.

3.

POSTANOWIENIE Z DNIA 2 LUTEGO 1974 R.

(II KZ 255/73) ***

Oczywistość niesłusznego tymczasowego aresztowania musi istnieć już w momencie podejmowania decyzji o jego zastosowaniu, a ponadto niesłusznosc ta musi się już wówczas rzucać w oczy

(np. gdyby zastosowano tymczasowe aresztowanie mimo braku jakichkolwiek dowodów, że podejrzany jest sprawcą czynu, lub też gdyby środek ten zastosowano mimo istnienia przedawnienia

** Teza postanowienia opublikowanego w OSNKW z 1974 r. nr 5, poz. 96.

*** Teza postanowienia opublikowanego w OSNKW z 1974 r. nr 5, poz. 100.

ścigania czy innej przeszkody procesowej do wszczęcia procesu). Sytuacja taka nie zachodzi natomiast wówczas, gdy zebrane w toku postępowania przygotowawczego dowody dostatecznie uzasad-

niają, że oskarżony popełnił przestępstwo (art. 209 k.p.k.), choćby dowody te w dalszym toku postępowania zostały przez sąd ocenione jako niewystarczające do wydania wyroku skazującego.

4.

WYROK Z DNIA 5 LUTEGO 1974 R.
(III KR 371/73) ****

Sąd według swego uznania może powoływać w charakterze biegłych bądź to osoby wpisane na listę biegłych sądowych, bądź też inne osoby spoza tej listy, jeżeli mają one odpowiednie kwalifikacje zawodowo-specjalistyczne w danej dziedzinie, o którą w sprawie chodzi, przy

czym nie ma zastrzeżeń co do ich bezstronności. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze stanowiskiem nie ma żadnej różnicy w traktowaniu i ocenie opinii biegłego złożonej przez biegłego sądowego lub przez innego biegłego powołanego w określonej sprawie przez organ procesowy.

5.

POSTANOWIENIE Z DNIA 9 LUTEGO 1974 R.
(II KZ 37/74) *****

Żądanie zmiany wyroku w części zwalniającej oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych, w tym opłat na rzecz zespołu adwokackiego, nie jest żądaniem zgłoszonym na korzyść

oskarżonego, lecz na jego niekorzyść, a do wniesienia środka odwoławczego postulującego taką zmianę obrońca oskarżonego nie jest uprawniony.

**** Teza wyroku opublikowanego w OSNKW z 1974 r. nr 6, poz. 117.

***** Teza postanowienia opublikowanego w OSNKW z 1974 r. nr 6, poz. 121.